

7

หลังกำแพงสูงสีแดง กลิ่นยาลอยโขยมาตามอากาศเป็นระลอก ๆ วันนี้ฟ้าใส เหล่าหมอยาหญิงนำสมุนไพรซึ่งวางกองอยู่ในห้องคลังตลอดฤดูหนาวออกมาผึ่งแดด แล้วขณะนั้นก็กำลังเร่งมือเก็บกลับเข้าที่ให้เรียบร้อยครบถ้วนก่อนตะวันตกดิน

ด้านในห้อง หน้าต่างเปิดกว้างทุกบาน แสงแดดส่องเฉียงเข้ามาเป็นลำสะท้อนพื้นอิฐแดงเห็นเป็นวง ๆ สว่างจ้าแฉงตา

แม่เฒ่าเหวินนั่งหลังค่อมอยู่บนเก้าอี้ไต้ซือ* ข้างประตู ใบหน้าและมือของนางมีริ้วรอยยับย่นนับไม่ถ้วน เกือบทั้งชีวิตของหญิงชราอยู่ในโรงพระโอสถของวังหลวง ซึ่งพื้นที่ไม่กี่ม้าน้อยนี้ได้จุดรั้งวันเวลาของนางไว้นานนับหลายสิบปี

บรรดาแพทย์หลวงและหมอยาหญิงรุ่นอาวุโสล้วนรู้กันดีว่าในสมัยนั้น

* เก้าอี้ไต้ซือ เป็นเก้าอี้ไม้แบบโบราณของจีน ด้านหลังมีพนักพิง ด้านข้างมีเท้าแขน นิยมใช้ในหมู่ขุนนางจึงเป็นที่มาของชื่อ 'เก้าอี้ไต้ซือ' ซึ่งเป็นคำเรียกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในอดีต

หัวหน้าแพทย์หลวงเหวิน บิดาของนางเป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิองค์ก่อนเพียงใด หากมิใช่ปีนั้นไข้ทรพิษระบาดในวังจนแพทย์หลวงเหวินติดโรคไปด้วยแล้ว บางทีแม่เฒ่าเหวินคงไม่ต้องอยู่ในฝ่ายนี้นานถึงขนาดนี้

แม่เฒ่าเหวินเกิดมาพร้อมความฉลาดเฉลียว นางกำพ้อมารดาแต่เล็กวันทั้งวันจึงต้องคอยติดสอยห้อยตามบิดาอยู่ตลอด เมื่อได้ฟังได้เห็นนานวันเข้า ก็ค่อยๆ ซึมซับวิชาความรู้ในการบำบัดรักษาโรคเอาไว้นักของขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งยังอ่านและท่องตำรายามาเป็นเวลายาวนาน จึงเข้าใจศาสตร์ด้านการแพทย์ได้ทะลุปรุโปร่งกว่าเหล่าแพทย์ประจำราชสำนักสูงขึ้นไปอีกขั้น

เพียงทว่าในวังมีกฎห้ามไม่ให้หมอยาหญิงตรวจรักษาให้ผู้สูงศักดิ์ หากไม่แล้วอย่าว่าแต่ขุนนางชั้นสองชั้นสามเลย แม้แต่เสื่อพระราชทาน* นางก็คงได้ใส่ไปแล้ว

ตรงข้างโต๊ะไม้หนานมู่ขนาดไม่ใหญ่นักมีนางกำนัลอายุอานามสักสามสี่สิบปีผู้หนึ่งนั่งอยู่ สีหน้านางเหลืองซีด สองตาจับจ้องอยู่ที่สตรีซึ่งกำลังตรวจชีพจรให้ตนอยู่

ครุณีนางนั้นอ่อนเยาว์ยิ่ง น่าจะอยู่ในวัยราวๆ สิบห้าหรือสิบหกปี นางสวมชุดกระโปรงตัวนลายผีเสื้อสีเงินยวง ทับด้วยเสื้อกั๊กสีเหลืองอ่อนแบบสาบเสื้อซ้ายป้ายเหลืองมาถึงอกเสื้อขวา และรวบผมขึ้นโดยใช้ปิ่นหยกขาวลายหงส์เมฆาเพียงแท่งเดียวเสียบยึดเอาไว้ง่าย ๆ

นางมีดวงตาสุกใสเป็นประกายแฝงไว้ด้วยสติปัญญาเหลือคณา พาให้

* เสื่อพระราชทาน แปลจาก หวงหม่ากว่า หมายถึงเสื้อคลุมตัวสั้นสีเหลือง ซึ่งในความเป็นจริงเป็นเครื่องแบบของขุนนางชั้นสูงผู้รับใช้ใกล้ชิดในราชสำนัก รวมถึงองค์จักรพรรดิในสมัยราชวงศ์ชิง ในที่นี้ เสื่อพระราชทานจึงสื่อถึงขุนนางที่มีตำแหน่งและเป็นที่ยอมรับจากองค์จักรพรรดิ

นี่ก็ไปถึงบ่อน้ำใสกระจ่างในคิมหันตฤดูอันร้อนระอุ ส่วนผิวพรรณก็ขาว
นวลเนียนนุ่มราวกับหยกอ่อนเนื้อดีก็ไม่ปาน นางจะแยมยัมหรือขมวดคิ้วก็
เย็นตาเย็นใจดูแจ่มจันท์ นางงามล้ำ งามจนมัจฉาจวมารี บักษิตกนกภา
จันท์หลบโถมสุดา มวลผกาละอายนาง*

ทว่า...เมื่อนางผินหน้าซีกซ้ายมาอย่างแฉ่มซำ จะเห็นแผลเป็นสีแดง
คล้ำป็นใหญ่เด่นชัดกระทบสายตา ทำลายความสวยงามไร้ที่ติไปเสียสิ้น
ยามผู้คนมองเห็นรอยแผลที่เป็นพังผืดตะปุ่มตะป่ำ ดูน่าเกลียดน่ากลัวนั้น
ต่างอดนึกเสียดายแทนนางไม่ได้ เหมือนดั่งเวลาหยิบขามหยกขาวชั้นดีใน
กำปั้นขึ้นมาแล้วกลับพบว่าตัวขามมีรอยแห้วง่วน

แผลเป็นรอยนั้นอยู่บนหน้านางมานานมากแล้ว ว่ากันว่าปีนั้นในวังเกิด
ไฟไหม้ครั้งใหญ่ขึ้น แล้วคนในวังไปช่วยไว้ไม่ทันการณ์ ถึงได้เกิดร่องรอย
อันน่าสะเทือนใจเช่นนี้ขึ้น

นางคือเฉาหลีหรือองค์หญิงจิ้งหลี ราชธิดาองค์ที่สิบเอ็ดของจักรพรรดิ
กับพระชายาเต๋อเพย** ผู้ล่วงลับไปแล้ว

จักรพรรดิองค์ปัจจุบันทรงมีราชโอรสสิบห้าองค์ และราชธิดาสิบเจ็ดองค์
นับแต่เสียนลี่เหอ บุตรีของอัครเสนาบดีเสียนจื่อซิงได้รับเลือกเข้าวังและเป็น
ที่โปรดปรานต้องพระทัยอย่างยิ่งจนให้กำเนิดองค์ชายสิบห้าเสียนจางแล้ว
ก็มีได้มีข่าวสืรมงคลใดๆ ประกาศออกมาอีกเลย

เจ็ดปีก่อน เมื่ออัครมเหสีผู้ได้รับการยกย่องว่ามีจิตใจงดงามสิ้นพระชนม์

* เป็นคำยกย่องสี่องค์หญิงงามของจีน ได้แก่ ซีซือ (ไซซี) หวังเจาจวิน เตียวจวน (เตียวเสียน) และหยางกู่เพย ตามลำดับ

** เต๋อเพย เป็นตำแหน่งพระชายาในองค์จักรพรรดิจีน มีลำดับศักดิ์รองจากหวงไฮ่หรือองเฮา (อัครมเหสี) และกู่เพย (อัครชายา) ในสมัยราชวงศ์ถังโดยทั่วไป พระชายาชั้นเพยมีตำแหน่งเรียงกัน 4 อันดับ ได้แก่ กู่เพย ซูเพย เต๋อเพย และเสียนเพย รองจากนั้นคือสนมเอกชั้นเพย สนมชั้นฉิน (กำหนดเก้าตำแหน่ง) นางกำนัลชั้นซื่อฟู (กำหนดสิบเจ็ดตำแหน่ง) และนางกำนัลชั้นอวี๋หนิว (กำหนดแปดสิบเอ็ดตำแหน่ง)

ไป พระสนมลีเพยจึงเข้ากุมอำนาจฝ่ายใน นางสนมมากมายหากไม่ถูกส่งเข้าวังเย็นก็โดนสั่งประหารชีวิต ขณะที่เหล่าองค์หญิงถ้าไม่ถูกส่งตัวไปอยู่ที่ห่างไกลก็เจริญสัมพันธ์ไมตรีด้วยการแต่งงาน หรือออกเรือนไปกับขุนนางชายแดนเขตละคนสองคน เหลือผู้ที่อยู่รอดในฝ่ายในได้ล้วนแต่เป็นคนที่ผูกสัมพันธ์อันดีกับพระสนมลีเพย

ส่วนบรรดาราชาโอรสทั้งหลาย ไม่นับองค์ที่สิ้นพระชนม์แต่เยาว์วัย และองค์ที่โง่เขลาเบาปัญญาแล้ว องค์ชายใหญ่ต้องโทษใช้คุณไสยมนตร์ดำจึงถูกถอดฐานันดรให้เป็นสามัญชน องค์ชายสี่อ่อนแอมโรค องค์ชายหกกลายเป็นคนวิกลจริตไปเมื่อปีกลายโดยไม่ทราบสาเหตุ บัดนี้มีเพียงองค์ชายสิบสองขึ้นจางกับองค์ชายสิบห้าเนี่ยนจางเท่านั้นที่สามารถสืบทอดราชบัลลังก์ได้

บัดนี้ราชสำนักฟอนพะหมดหนทางเยียวยา วังหน้ามีอัครเสนาบดีเสด็จชิงคอกควบคุมการว่าราชการ ส่วนฝ่ายในมีเสนาลีเพยกุมอำนาจไว้ในมือเพียงคนเดียว

จักรพรรดิอ่อนแอเลอะเลือน วันๆ คิดแต่เสพสุขสำราญ ปิดหูปิดตาไม่รับรู้ว่าขุนนางสมคบคิดหาประโยชน์ใส่ตน ข้าราชการทุจริตรีดนาทาเร้นราษฎร และชายแดนมีการสู้รบเนื่องๆ แต่ราชสำนักยังคงใช้จ่ายฟุ่มเฟือยจนท้องพระคลังร่อยหรอ ชาวบ้านเดือดร้อนเพราะภาษีที่เก็บสูงขึ้นทุกปี เกิดใจผู้ร้ายออกชิงทรัพย์ปล้นสะดมไปทั่วทุกหัวระแหง

ขณะที่ฎีกาน้อยใหญ่ของพวกข้าราชการล้วนถูกส่งไปยังจวนอัครเสนาบดี แม้กระทั่งราชโองการ เสด็จชิงก็มีหน้าที่เป็นผู้ร่างมากกว่าครึ่ง แล้วจึงค่อยให้จักรพรรดิทรงประทับตราอีกที

แผ่นดินนี้เป็นของตระกูลเฉาหรือตระกูลเสิ่นก็ไม่อาจรู้ได้มานานนมแล้ว
 หมอยาหญิงผู้หนึ่งตรงลานกว้างไม่ระวังทำกระຈาดสมุนไพรรหกคว่ำ
 ทำให้กกระຈอกสองตัวซึ่งเกาะอยู่บนกำแพงตกใจ กระพือปีกบินหายลับไป
 "องค์หญิง โรคของหม่อมฉันร้ายแรงไหมเพคะ" นางกำนัลส่งเสียงขึ้น
 เฉาหลี่กลายเป็นมือออก แล้วดูลิ้นของนางอย่างถี่ถ้วน ชีพจรอ่อนเบา
 สีหน้าไม่เปล่งปลั่ง ป่วยมานานแล้ว

องค์หญิงถามเสียงเบา "เจ้ารู้สึกใจสั่นบ่อยๆ แล้วก็หลงๆ ลืมๆ ไข้
 หรือไม่"

"ใช่ มีอาการเช่นนั้นเลยเพคะ" นางกำนัลระบายยิ้มบนใบหน้า

"กลางคืนหลับสนิทหรือไม่"

"หลับไม่สบาย ขอบฝันบ่อยๆ ส่วนมากนอนได้ครึ่งๆ กลางๆ ฟ้า
 ยังไม่สว่างก็ตื่นแล้วเพคะ"

"พอตื่นแล้วยังหลับได้อีกหรือไม่ แล้วมีเหงื่อออกกลางคืนหรือเปล่า"

นางกำนัลเอียงคอครุ่นคิดก่อนตอบ "ตื่นแล้วก็จะนอนไม่หลับอีก ส่วน
 เรื่องเหงื่อออกกลางคืน...กลับไม่มีนะเพคะ"

"ไม่หนักหนาอะไรนัก เดียวข้าจะสั่งยาให้ กินไม่กี่เที่ยวก็หายดีแล้ว"

องค์หญิงหยิบกระฉาดยาพุ่กันขึ้นมาเขียนใบสั่งยาซึ่งประกอบด้วยตัวยา
 หลายชนิด ทั้งรากหวงฉี โสมดั่งกุย โกรฐหัวบัว ชะเอมเทศ เมล็ดสนไปจื้อ
 หย่วนจื้อ อบเชย โสมคน...

เฉาหลี่ลาดปราดเบรื่องมาแต่กำเนิด สามขวบรู้หนังสือ สี่ขวบสามารถ
 ท่องคัมภีร์ซือจิง* กับโคลงฉันทกาศยกลอนร้อยบทได้ ในวังพากันเรียกนาง

* คัมภีร์ซือจิงหรือกาศยคัมภีร์ เป็นชุมนุมผลงานบทกวีเล่มแรกของจีน รวบรวมบทเพลงและบทกวีโบราณระหว่างต้น
 ราชวงศ์โจว (1,100 ปีก่อนคริสตกาล) จนถึงกลางสมัยชุนชิว (700 ปีก่อนคริสตกาล)

ว่าอัจฉริยะน้อย ด้วยเหตุนี้องค์จักรพรรดิจึงให้ความเอ็นดูเป็นพิเศษ โดยจะอุ้มนางไว้บนตักอ่านหนังสือด้วยกันเสมอ ที่น่าประหลาดคือเด็กหญิงตัวน้อยขนาดนั้นยอมนั่งนิ่งๆ อยู่กับพระบิดาได้โดยไม่เอะอะงอแง

นางติดตามอยู่ข้างกายแม่เฒ่าเหวินตั้งแต่ห้าขวบ จำเรียนจนรอบรู้ในวิชาแพทย์ และชอบศึกษาโรคประหลาดหาพบได้ยากเป็นพิเศษ หากมีไข้มีฐานะเป็นองค์หญิง นางคงบินออกนอกกำแพงวังหลวงไปเป็นหมอรักษาผู้คนในได้หลายแสนแล้ว

นางกำนัลถือใบสั่งยากลับไปด้วยความซาบซึ้งในบุญคุณเป็นล้นพ้น เจาหลิมองไปทางแม่เฒ่าเหวิน พอเห็นนางพยักหน้าอย่างพึงพอใจก็กระดกคิ้วน้อยๆ และคลี่ยิ้มตามไปด้วย

"หลังชู ก้าวหน้าขึ้นมากแล้วนะ" แม่เฒ่าเหวินเอ่ย

หลังชูเป็นชื่อที่แม่เฒ่าตั้งให้นาง โดยหยิบยกมาจาก 'คัมภีร์ลับจักรพรรดิ หวงตี้'* ซึ่งเป็นปฐมตำราทางการแพทย์ที่มีเนื้อหาแปลลิบเอ็ดบทเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นในการรักษาโรค แบ่งเป็นสองภาคคือ 'ซูเวิน' กับ 'หลังชู'

"ท่านาย ยานี้ใช้ได้ ไม่ต้องเพิ่มหรือลดอีกหรือ" เจาหลิดาม

"หากเป็นข้า จะเพิ่มโถงซี่แมวอีกตัวหนึ่ง" แม่เฒ่าเหวินส่งยิ้มให้ พลองตบหลังมือนางเบาๆ อย่างอ่อนโยนใจดี

แม้ว่าเจาหลิจะเป็นองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ แต่กลับเป็นเด็กอากัพ ด้วยพระมารดาจากไปตั้งแต่ยังเยาว์ ซ้ำร้ายใบหน้าที่เคยโฉมไปทำให้โอรสติดาองค์อื่นๆ ไม่ยอมเข้าใกล้ แม้แต่พระบิดาที่เอ็นดูเมื่อครั้งยังเป็นเด็กก็มีทรง

* คัมภีร์ลับจักรพรรดิ หวงตี้ (หวงตี้เน่ยจิง) เป็นตำราแพทย์แผนจีนฉบับเก่าแก่ที่สุด คาดว่าจัดทำขึ้นในสมัยจันกั๋ว (403 - 221 ปีก่อนคริสตกาล) แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ซูเวิน (สอบถามต้นสาย) กล่าวถึงกลวิธีการวินิจฉัยโรค และหลังชู (แกนวิเศษ) กล่าวถึงการฝังเข็มและรักษาโรค

โปรดอีกเพราะรอยดำหินของนาง

"อืม ไข่เลย เหตุใดข้านี้ไม่ถึงสมุนไพรวัดนี้ละ ข้าจะไปเพิ่มให้นาง
เดี๋ยวนี้เลย" ในวังหลวง นางจะสำรวมกิริยาตลอดเวลา มีเพียงต่อหน้าแม่เฒ่า
เท่านั้นที่นางถึงกล้าแสดงอาการเช่นเด็กหญิงน้อยๆ ออกมา

"ไม่ต้องรีบ บอกข้าก่อน ได้พบจักรพรรดิแล้วหรือยัง" แม่เฒ่าบีบมือ
นาง

เมื่อเอ่ยถึงพระบิดา สีหน้าของเฉาหลีกก็ขมขื่น ก่อนหน้านี้นางถูก
ลงโทษไม่อนุญาตให้เข้าเฝ้าเป็นเวลาหนึ่งปี ซึ่งเพิ่งจะครบกำหนดไปเมื่อ
หลายวันก่อน นางติดตามเหล่าพระภคินีพระขนิษฐาไปยังตำหนักหนึ่งชั่วโมง
เพื่อถวายพระพรเสด็จย่าและเสด็จพ่อ เฉาหลีกปวดใจยิ่งนักเมื่อได้เห็นเสด็จพ่อ
สุขภาพทรุดโทรมร่างกายซีดเซียวกับตาตนเอง

"ได้พบแล้ว" นางพยักหน้าน้อยๆ

"สีพระพักตร์ขององค์จักรพรรดิเป็นอย่างไรบ้าง"

"โอรสผู้ซัดพักตร์เหลือง ท่าทางกระวนกระวายพระทัย พระอารมณ์
แปรปรวน หวาดระแวงทุกข์พระทัย คนในวังบอกว่าเป็นเพราะเสด็จพ่อ
ทรงกลุ่มพระทัยเรื่องการศึกที่ชายแดนจนบรรทมไม่หลับถึงเข้า เลยเกิด
อาการเครียด"

เฉาหลีกเข้าใจดีว่านี่เป็นคำแก้ตัวสำหรับบอกคนภายนอก เพราะผู้ที่
รับใช้ข้างกายเสด็จพ่อล้วนเป็นคนของพระสนมสี่ฝ่าย ฉะนั้นเกรงว่าคำพูด
เหล่านี้จะเป็นความประสงค์ของนาง

"แม่ทัพเขียนหยวนรบชนะและกำลังยกทัพกลับมาในเร็ววันนี้แล้วมิใช่
หรือ" แม่เฒ่าเหินกักล่าวขึ้นอย่างรู้เท่าทันคำแก้ตัวเลื่อนเป็นอนได้ทันที

แม้ในราชสำนักมีขุนนางใจซื่อมือสะอาดอยู่ นำเสียดายที่จักรพรรดิ
ใกล้ชิดคนถ้อย เห็นห่างคนดี ข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถมากมาย
ล้วนถูกใส่ความให้ได้รับโทษทัณฑ์ไปที่ละคนๆ เพราะลวงเกินอัครเสนาบดี
เส้นจ้อชิง หรือไม่ยินยอมสมรู้ร่วมคิดกับเขา

ในราชสำนักเวลานี้ คนผู้เดียวที่สามารถด่านอำนาจกับเส้นจ้อชิงได้
เหลือเพียงแม่ทัพเซียนหยวน

หลายปีมานี้ เขานำพาไพร่พลออกไปกรำศึกทั้งเหนือใต้ ออกตก นอก
ด่าน เขาโจมตีกองทัพข้าศึกที่เข้ามารุกรานให้ถอยร่น และขยายพรมแดน
ออกไป ส่วนในด่าน เขากวาดล้างโจรผู้ร้าย ปราบปรามจลาจล สร้างขวัญ
และกำลังใจให้หมู่ทหาร หากปราศจากเขา เกรงว่าราชวงศ์ต้าเฉาคงถึง
กาลวิบัติไปนานแล้ว เขาคือวีรบุรุษในดวงใจของพลกนิกรต้าเฉา เป็นผู้
ที่ราษฎรนับถือ และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในราชสำนักให้การยอมรับ

ตอนนี้สาเหตุประการสำคัญที่เส้นจ้อชิงยังไม่เล่นงานเขา เพราะทั่ว
ทั้งแผ่นดินนี้ นอกจากเขาแล้วมิมีผู้ใดกำราบพวกหมานอี่ที่ขยายแดนไว้ได้

เล่าลือว่าแม่ทัพเซียนหยวนเล่าเรียนตำรับตำราอย่างลึกซึ้ง เชี่ยวชาญ
ในสรรพวิชา เก่งฉกาจด้านโหราศาสตร์ตลอดจนภูมิศาสตร์ แม้เขาสอบ
ได้ตำแหน่งจอหงวน เป็นที่ยกย่องเชิดชูจากจักรพรรดิในด้านบุน้อย่างสูง
หากแต่ทักษะด้านบู๊กลับโดดเด่น ทั้งยังแตกฉานตำราพิชัยสงคราม ยาม
ชาติบ้านเมืองตกอยู่ในภาวะคับขัน เขาอาสาตนออกไปปราบปรามพวก
ชาวหมาน* ต่อสู้กับเผ่าซงหนู** จนรักษาความสงบเรียบร้อยทางภาคเหนือ

* ชาวหมาน (หมานอี่) เป็นคำเรียกชนกลุ่มน้อยทางตอนใต้ของจีนในสมัยโบราณ โดยคำว่า หมาน แปลว่าป่าเถื่อน
โหดร้าย

** ซงหนู เป็นชนเผ่าออกด่านในสมัยโบราณ ใช้ชีวิตเร่ร่อนไปตามเขตทุ่งหญ้าของมองโกเลีย ชำนาญการสู้รบบนหลังม้า

ไว้และขยายอาณาเขตให้ต่ำเงาได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ยิ่งไปกว่านี้เมื่อปีที่แล้วประสพภัยแล้งระบอบ ผุงตึกแดนบินแห่มา เกิดเงาทะมึนจนมืดฟ้ามัวดินแสงอาทิตย์ส่องไม่ถึงพื้น พวกมันผ่านไปถึงที่ใด เรือสวนไร่นาที่นั่นถูกกักกินจนเหี้ยนเตียนหมดสิ้น ข้าราชการทั่วแผ่นดินไม่มีใครคิดหาหนทางรับมือได้เลย

เส้นจ้อชิงถวายเป็นฎีการายงานว่าภัยพิบัติครั้งนี้เป็นการลงโทษจากสวรรค์ จึงขอให้จักรพรรดิถือศีลกินเจ ชำระกายให้บริสุทธิ์ และไปประทับที่วัดมังกรฟ้าเพื่อสวดมนต์ภาวนา ราษฎรทุกหนทุกแห่งก็พากันทำตามอย่าง โดยการสวดอ้อนวอนขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดเป่าเภทภัยและประทานพรให้

แต่ทว่าแม้จะสวดขอพรไปแล้ว สถานการณ์ภัยพิบัติกลับทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ พื้นที่ประสพภัยขยายออกไปมากขึ้น จนข้าราชการทุกท้องที่พากันส่งหนังสือแจ้งข่าวด่วนถึงราชสำนัก ภัยตึกแดนที่แพร่ระบาดในวงกว้างขณะนี้จะบันดาลให้เกิดภาวะข้าวยากหมากแพงในปีหน้า แม่ทัพเขียนหยวนจึงยื่นฎีกาทูลขอให้จักรพรรดิมอบอำนาจให้ตนออกไปช่วยภัยพิบัติที่ชนบท

ครั้นเมื่อจักรพรรดิอนุญาตแล้ว พอเขาไปถึงก็รีบสั่งข้าราชการท้องถิ่นให้บอกชาวบ้านทั้งอำเภอสู่มกองไฟในนาตอนค่ำ รอจนตึกแดนบินลงมาเล่นไฟแล้วกำจัดพร้อมกันในคราวเดียว ซึ่งวิธีการนี้สัมฤทธิ์ผลจริงดังคาดหมายเพียงแค่วันเดียวก็จับตึกแดนฆ่าทิ้งได้ถึงหนึ่งแสนเจ็ดหมื่นหาบ

ด้วยเหตุนี้แม่ทัพเขียนหยวนจึงถ่ายทอดคำสั่งไปทั่วประเทศให้ใช้วิธีนี้กำจัดแมลง ส่งผลให้การระบาดของตึกแดนลดลงรวดเร็ว

หลังจากภัยตึกแดนผ่านพ้นไป เขายังเร่งรัดเดินทางไปตรวจเยี่ยมพื้นที่

โครงใจ

ประสบภัยจนทั่วโดยไม่หยุดพัก เพื่อกระตุ้นให้ราษฎรเพาะปลูกพืชที่เก็บเกี่ยวได้ในระยะสั้น เป็นการบรรเทาปัญหาขาดอาหารในปีหน้า

เขาเป็นผู้ช่วยป้องกันการเกิดทุพภิกขภัยที่รออยู่เบื้องหน้าไว้ได้ ส่งผลให้ความสำคัญของท่านแม่ทัพในใจของราษฎรยิ่งเพิ่มขึ้นอีก

ที่นั่นนับถือคือเขาหาได้สนใจในยศถาบรรดาศักดิ์ จักรพรรดิอยากจะแต่งตั้งเขาเป็นเสนาบดีขวาหลายหน แต่เขาปฏิเสธอย่างนุ่มนวลทุกครั้งไป และกล่าวแต่เพียงว่าปรารถนานำพาทหารปกป้องรักษาแผ่นดินต้าเฉา เป็นข้าราชการประจำราษฎร

"ข้าทราบดีว่าอาการเหล่านี้ล้วนมีมูลเหตุมาจากผงห้าหิน*"

"ไม่ผิด ถ้าไม่หยุดกินผงห้าหิน อาการของจักรพรรดิจะทรุดหนักลงเรื่อย ๆ ต่อจากนั้นจะปวดศีรษะ คลื่นไส้ อาเจียน เบื่ออาหาร ท้องเสีย เจ็บเสียดที่หน้าอกตามมา... แต่ถ้าหยุดกิน เกรงว่าจักรพรรดิคงทนอยู่ต่อไปไม่ไหวแม้สักวันเดียว" แม่เฉาเหวินถอนหายใจ เห็นที่ต้าเฉาต้องพลัดแผ่นดินใหม่เสียแล้ว

ส่วนผลสมหลักของผงห้าหินคือ แร่หินย่อย เขี้ยวหนูมานสีม่วง เขี้ยวหนูมานสีขาว กำมะถัน และแร่ดินแดง หลังจากกินแล้วจะต้องกินของเย็น ดื่มน้ำเย็น อาบน้ำเย็น เดินเล่น เนื่องจากมีอีกชื่อหนึ่งว่ายาขับธาตุเย็น ดังนั้นเมื่อกินเข้าไปแล้วจะทำให้รู้สึกร้อนไปทั้งตัว จากที่เคยอ่อนแรงก็จะมีการล้างพิษ ออกฤทธิ์ดีเป็นพิเศษสำหรับผู้หมกมุ่นในตัณหา

ผงห้าหินเป็นพิษไม่ไ้ยา แม้มันจะไม่ทำให้ถึงแก่ชีวิตในบัดดล แต่

* ผงห้าหิน (อุลือส่วน) เป็นยาเสริมธาตุหยาง บำรุงร่างกาย ในสมัยโบราณนอกจากจะใช้เป็นยารักษาโรค ยังใช้เป็นยาบำรุงกำลังช่วยให้กระปรี้กระเปร่า แต่ต่อมาจัดให้เป็นยาพิษ และเนื่องจากส่วนสมหลักนำมาทำหินแรมรวมห้าชนิด จึงเป็นที่มาของชื่อ

กลับมีฤทธิ์มอมเมาจิตใจผู้คนได้ในระยะสั้น แพทย์หลวงเหอถูกสั่งตัดหัวก็เพราะเดือนจักรพรรดิให้หยุดกินยานี้ ส่วนแพทย์หลวงลืบกกว่าคนที่คัดค้านอยู่เงิบๆ ต่างต้องประสบเคราะห์ร้ายทั้งแบบโจ่งแจ่งและแบบลับๆ

กระทั่งเงาหลีเองเมื่อทูลเตือนพระบิดาเรื่องนี้ก็ถูกกักบริเวณในห้องบรรทม ลงโทษห้ามออกข้างนอกนานหนึ่งเดือน และไม่ได้เข้าเฝ้าหนึ่งปี หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็ห้ามผู้ใดหาญทูลแนะนำจักรพรรดิอีก

"ข้านี้กว่าน้องเนียนจางอายุยังน้อย พระสนมสี่เพียไม่ต้องทำถึงขั้น..." เงาหลีถอนหายใจ เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าคำพูดนี้ใครๆ ก็รู้กันถ้วนหน้า แต่ไม่กล้าเอ่ยออกมา ด้วยกลัวว่าจะนำภัยถึงแก่ชีวิตมาสู่ตัว

"ใจคนโลกโมโหสัน มีเงินแล้วก็อยากได้ทอง มีทองแล้วยังอยากได้อำนาจอีก คนที่เดือดร้อนก็มีแต่ราษฎรทั่วหล้าเท่านั้น"

แม่เฒ่าเหวินไซ้ไม้เท้ายันกายลุกขึ้น เดินออกนอกประตูไปอย่างเชื่องช้า แล้วทอดสายตามองอาทิตย์อัสดงทางทิศประจิม

เงาหลีเดินตามอยู่เบื้องหลัง คอยประคองแขนหญิงชราไว้ หลังพระมารดาสิ้นพระชนม์ตอนนางอายุเจ็ดปี แม่เฒ่าเหวินเป็นผู้เลี้ยงดูนางมาจนเติบโตใหญ่ หลายปีมานี้แม่เฒ่าเหวินกลายเป็นเหมือนยายแท้ๆ และคนที่นางพึ่งพาไว้มากที่สุด

"บางทีข้าจะลองเสี่ยงทำใจกล้าทูลเสด็จพ่อดูอีกสักครั้ง" นางขมวดตัวใคร่ครวญ

"เด็กโง่ เจ้าเรียนวิชาแพทย์กับข้ามาแต่เล็ก ตามความเห็นเจ้า ต่อให้ตอนนี้จักรพรรดิหยุดเสวย ยังมีทางรอดอีกกระนั้นหรือ"

นางก้มศีรษะลง จนด้วยคำพูด

"หลังซู เชื้อยายสักครั้งนะ" หญิงชราเหลียวหน้ามา ในรอยยิ้มเป็นร่องลึกแฝงไว้ด้วยสติปัญญาเป็นเลิศ

"ได้"

"หากวันหน้าเกิดความวุ่นวายขึ้นภายใน เจ้าก็ฉวยโอกาสหนีไปเสีย สละฐานะองค์หญิงออกจากวังหลวงไปเถิด ข้างนอกมีโลกกว้างใหญ่ไพศาล รอเจ้าอยู่"

เฉาหลี่อับจนถ้อยคำ จะมีวันนั้นมาถึงไหม แหวตนางฉายแหวหดหู่ว่าเหวอยู่ร้างๆ

แสงสนรยาสีแดงจางๆ ส่องกระทบแผ่นกระเบื้องสีทองของพระตำหนักสะท้อนแสงเป็นประกายระยิบระยับ พระราชวังอันวิจิตรตระการตาฉายรัศมีมลังเมโล่งอยู่เบื้องหน้านาง

เฉาหลี่ส่องบานกระจกทองแดง พินิจดูรอยแผลเป็นบนใบหน้า จากนั้นหยิบผ้าสำลิดัดแนบลงไปเบาๆ เพื่อซับน้ำบนนั้นออกให้แห้ง ก่อนจะดับด้วยแป้งฝุ่นทับ แล้วตรวจสอบแผลเป็นด้วยนิ้วชี้อีกทีก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย นางพยักหน้าน้อยๆ

วันนี้นางสวมกระโปรงยาวกรอมพื้นสีเงินยวง แขนเสื้อกว้างหลวม ชายกระโปรงตั้งแต่หัวเข่าลงมาปักรูปนกยูงรำแพนหาง ส่วนเข็มขัดปักเป็นรูปหงส์เหิน และใส่รองเท้าปักสีแดงสดเดินลายด้วยไหมเงินไหมทอง เครื่องประดับบนตัวส่งเสียงดังกรุ๊งกริ๊ง

นางเกล้าผมเป็นมวยนางแผ่นดิน ติดเครื่องประดับศิระรูปพระจันทร์เสี้ยวมีไข่มุกเม็ดโตสีแบดเม็ดห้อยระย้า ดูผุดผาดพริ้งพราย เจิดฉายอรชร

สมฐานะองค์หญิงตั้งแต่ศิระชะจรดปลายเท้า

น้อยครั้งนักที่เฉาหลีจะแต่งกายเช่นนี้ ทว่าราตรีนี้มีงานฉลองสำคัญยิ่ง
จักรพรรดิทรงพระราชทานงานเลี้ยงในอุทยานขึ้นหอม และรับสั่งให้
เหล่าองค์ชายองค์หญิงมาร่วมงานโดยพร้อมเพรียงกัน เพื่อฉลองให้แก่แม่ทัพ
เขียนหยวนที่ชนะศึกกลับมา งานสังสรรค์จำพวกนี้ สิ่งที่ขาดไม่ได้คือคำ
แซ่ซ้องคุณความดี ยกยอปอปั้นของเหล่าขุนนางฝ่ายนุ่น ความรื่นเริง
บันเทิงใจที่เป็นฉากหน้าลวงตาให้หลงคิดว่าบ้านเมืองสุขสงบพรรคนั้นทำให้นาง
มีอาจทุนได้ แต่เมื่อมีราชโองการลงมาแล้ว ถึงทนไม่ได้เพียงใดก็จำต้อง
เก็บไว้ในใจ

"องค์หญิง ทรงไม่รู้สึกรว่าฉลองพระองค์ชุดนี้เรียบเกินไปหรือเพคะ
ท่านไม่เห็นองค์หญิงเจ็ดกับองค์หญิงเก้า แต่งตัวประชันโฉมกันนำดูชมเลย"
เงินเออร์เอ่ย

พื้นเพนางกำนัลนางนี้อยู่ในเมืองหลวง เป็นพวกผู้ดีตกยาก จึงได้เรียน
หนังสือหนังหาอยู่บ้างหลายปี ตั้งแต่เล็กก็ถูกคัดตัวเข้าวัง จนอายุสิบสามปี
จึงได้ติดตามองค์หญิงจิ่งหลีซึ่งไม่ถือตนเป็นองค์หญิงเท่าใดนัก และนาง
เองก็พอใจที่จะไม่ฝึกฝนกิริยามารยาทของนางในวังเช่นกัน

เฉาหลีสั่นศิระชะ

หากมิใช่พระสนมสี่เพยส่งคนมาบอกเป็นการเฉพาะ แม้แต่เครื่อง
แต่งกายชุดนี้นางก็คงไม่ยอมใส่

นางจดจำคำสั่งสอนของพระมารดาได้ขึ้นใจ...ไม่แย่งชิง ไม่ทำตัวเด่น
การใช้ชีวิตอยู่ในฝ่ายใน ยิ่งกลมกลืนยิ่งรักษาตัวรอดได้ ซึ่งนี่ก็เป็นข้อคิด
ที่นางสั่งสมมาจากประสบการณ์สิบกว่าปีที่ผ่านมาเช่นกัน ดูจากบรรดา

พระภคินีพระขนิษฐาของนางนั้นปะไร มีผู้ใดลงเอยด้วยดีบ้าง

ในฝ่ายใน การได้อยู่อย่างสงบสุขคือพรอันประเสริฐสุดแล้ว

"แต่ว่านานทีปีหนถึงจะมีโอกาสได้พบแม่ทัพเขียนหยวนนะเพคะ ได้ยินว่าเราหน้าตาคมคาย หล่อเหลาเกินใคร สุขุมเยือกเย็น ส่งผ่าเผย ราชบุตรเขยดีขนาดนี้ใครบ้างจะไม่อยากได้ มีข่าวลือว่าองค์หญิงเจ็ดกับองค์หญิงเก้า แอบขอพระมารดาของพวกนางให้ทูลกับจักรพรรดิ หวังจะให้ทรงพระราชทานสมรสให้"

ใยจะไม่เป็นเช่นนั้นเล่า วีรบุรุษเยี่ยงนี้ มีผู้ใดบ้างไม่แอบหมายปอง ทว่าการประทานสมรสให้ว่าใครก็ซัดได้ จะอย่างไรก็ต้องให้พระสนมสี่เพีย พักหน้าตกลงถึงจะสำเร็จ

เฉาหลี่หัวเราะแฉ่วๆ พลังชี้แผลเป็นบนใบหน้าโดยไม่แสดงท่าที น้อยเนื้อต่ำใจแต่ประการใด "ด้วยเหตุนี้ไงเล่า จะให้ท่านแม่ทัพต้องมาลำบากใจเพราะข้ามิได้หรอก"

"องค์หญิงทรงงามมากนะเพคะ ถ้าไม่ใช่ ถ้าไม่ใช่ว่า..."

"เผอิญมันไข่เน่าสิ" นางโบกมือเป็นทำนองให้เงินเออร์เลิกรู้สึกไม่สบายใจ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "เงินเออร์ อาการป่วยของพ่อเจ้าหายแล้วใช่ไหม"

"ได้ยินพี่ชายข้าพูดว่าพอกินยาตามตำรับขององค์หญิงก็ดีขึ้นห้าส่วนแล้ว พี่ชายของเงินเออร์มีวรยุทธ์ไม่เลว ได้ประจำการอยู่ในกองทหารรักษาพระองค์ นางจึงได้รับรู้ข่าวคราวทางบ้านผ่านทางเขาอยู่บ่อยๆ

"เช่นนั้นก็น่าจะไปอีกสามวัน แล้วข้าจะเปลี่ยนยาสำหรับบำรุงร่างกายให้"

"ขอบพระทัยองค์หญิง พี่ชายข้าพูดว่าองค์หญิงทรงมีพระคุณใหญ่หลวง

ต่อครอบครัวเรา ให้ข้าตั้งใจปรนนิบัติรับใช้ท่านเต็มที่ วันหน้าองค์หญิงอภิเษกสมรส ต้องพาเงินเออร์ไปด้วยนะเพคะ เงินเออร์จะอยู่กับองค์หญิงไปตลอดชีวิต"

"อย่าพูดมากอีกเลย รีบไปเถิด ขึ้นมัวแต่ชักช้า ไม่มีผู้ได้รับผิดชอบไหนนะ" พระสนมสี่เพยเป็นผู้จัดงานเลี้ยงครั้งนี้ด้วยตนเอง จะมีผู้ใดกล้าไปสลาย

เฉาหลี่คิดว่าผ้าเช็ดหน้าใหม่ด้านข้างขึ้นมาแล้วออกเดินนำหน้า

พวกนางออกจากตำหนักบรรทม เดินทะลุผ่านอุทยานหลวง มีชั้นที่สามชุดเขียวเข้มกับนางในมุ่นมวยผมก้มหน้าเดินชวยเท้าถี่ๆ สวนผ่านไป ด้วยท่าทางเร่งรีบ

เมื่อสตรีทั้งสองเข้าไปในอุทยานขึ้นหอม งานเลี้ยงยังไม่เริ่มขึ้น เพราะจักรพรรดิกับพระสนมสี่เพยยังไม่เสด็จ เฉาหลี่เดินตามชั้นที่ดูแรงงานเลี้ยงเข้าไปนั่งตรงแถวที่นั่งของเหล่าองค์หญิง เงินเออร์หาได้กล่าวเกินจริงไม่ ทั้งสร้อยสนิมพิมพากรณ์ เครื่องทรงแพรพรรณ มงกุฎรัตเกล้า ประดับด้วยศิราภรณ์บุปผา ปิ่นดอกไม้ไหวทรงหงส์ทองคำจันละลานตา แต่ละนางล้วนเป็นหนึ่งในร้อยแห่งยอดสวามหาตัวจับยาก

เฉาหลี่มิได้เข้าร่วมวงโองาปราศรัย เพียงแค่นั่งมือไปทางเงินเออร์ซึ่งหยิบตำราแพทย์ในแขนเสื้อออกมาให้ นางรับไว้แล้วก้มหน้าก้มตาอ่านทันที

"พี่หญิงหลิน ปิ่นหงส์คู่ของพี่งามจับตาดึงนัก" องค์หญิงแก้วแย้มยิ้มพริ้มพราย

"ใช่ล่ะสิ ครึ่งก่อนข้าร้ายรำชุดอาภรณ์หลากสีต่อเบื้องหน้าพระพักตร์แล้วเสด็จพอทรงประทานให้" องค์หญิงเจ็ดเอาพัดผ้าไหมบังปากไว้ พलग

ขยับปีกทองผั่งพลอยสลัปสีไปมาอย่างไม่เชิงจใจเสียทีเดียว

"เสด็จพ่อทรงปูนบำเหน็จและสำเร็จโทษชัดเจน ทำคุณ ตกรางวัล!
ทำผิด ไม่ว่าจะใครก็ไม่รอด" องค์หญิงสิบลกล่าวเสริม

"ไม่ผิด งานเลี้ยงคืนนี้จัดขึ้นเพื่อเป็นการปูนบำเหน็จให้แม่ทัพเขียนหยวน
มิใช่หรือ" องค์หญิงเก๋ากล่าว

"ได้ยินว่ายังเตรียมยิงพลูเจ็ดสีด้วย"

"เจ้าอย่าได้คิดว่างานเลี้ยงรื่นเริงพวกนี้เป็นการตกรางวัลทีเดียวเชียว
คืนนี้เสด็จพ่อยังจะประทานของขวัญชิ้นใหญ่ให้แม่ทัพเขียนหยวนด้วยนะ"

"เงินหรือว่าทองละ ชื่นทรงประทานให้อีก ท่านแม่ทัพมียรกว่า
ท้องพระคลังแล้วรี" องค์หญิงสิบลสองใช้ผ้าเช็ดหน้ามุ่มหนึ่งปิดปากไว้

"ไม่ หนนี้เสด็จพ่อจะประทานองค์หญิงให้ท่านแม่ทัพต่างหาก" องค์หญิง
เก๋หัวเราะคิกคัก พาให้สร้อยสังวาลทองบนเรียวคอสั่นกระทบกันเป็นเสียง
กังวานใส

"องค์หญิง? พระราชทานสมรสใช่หรือไม่" องค์หญิงสิบลสองตกตะลึง
มิน่าเล่า ทุกคนถึงได้แต่งองค์ทรงเครื่องให้ดูดีที่สุดใน

หลายปีมานี้ หากแม่ทัพเขียนหยวนมิใช่ขึ้นเหนือล่องใต้ไปรบทัพจับศึก
ก็ยุ่งอยู่ตามหัวเมืองต่าง ๆ จำนวนวันที่อยู่ในเมืองหลวงแทบนับนิ้วได้ แม้
จักรพรรดิมีพระประสงค์จะพระราชทานสมรสให้ก็ยังทำได้ยาก

ขณะนี้การสู้รบรอบด้านสงบลง ภายนอกไม่มีข้าศึกจ้องรุกรานตา
เป็นมัน ภายในไม่มีประชาชนอดอยากก่อความวุ่นวาย นับว่าเป็นโอกาสอัน
ดียิ่งที่จะเอ่ยถึงเรื่องการพระราชทานสมรส เมื่อถึงยามนั้น แม่ทัพกลายเป็น
เป็นราชบุตรเขยของจักรพรรดิแล้ว จักไม่ซื่อสัตย์ภักดีได้อีกละหรือ

"เป็นองค์หญิงองค์ใดกัน ไฉนข้าไม่ได้ข่าวเลย" องค์หญิงสืบขยับตัวเข้ามาใกล้ ลดเสียงลงขณะถาม

องค์หญิงก้าแยม้เยื้อนโดยไม่วตอบ ฝ่ายองค์หญิงเจ็ดชายตามองนางแวบหนึ่งเป็นทิวว่าตนเองก็มีแผนการไว้ในใจแล้วเช่นเดียวกัน

ตั้งแต่วันจนจบ เจาหลิวไม่วได้เงยหน้าขึ้นเลย ขณะแอบนึกใคร่ครวญอยู่ในใจ ไม่วว่าองค์หญิงองค์ใดแต่งงานกับแม่ทัพเซียนหยวน ล้วนต้องลงเอยด้วยควมยากลำบากทั้งนั้น เป็นควมทุกข์มิใช่ควมสุข เสียตายแต่ว่าคนในมองไม่วออก ทำไม่วถูก

นางสั้นศิริชะแล้วหันกลับไปใจจดใจจ่อที่ตำรายาอีกครั้ง พลงทำปากขมุขมิบท่องเสียงเบา...

"ผู้ท่วปวดกระดูกเข้าตาและกระบอกตา เลือดดับพร่อง มองแสงแล้วปวด แก่วด้วยผงคลายแน่น*"

"ผู้ท่วใจสั้น เลือดน้อย ธาตุไฟพร่อง แก่วด้วยยาน้ำเจ็ดสุข**"

"ผู้ท่วคอแห้ง เลือดพร่อง ร้อนใน แก่วด้วยยาน้ำค่างหวาน***"

เซียนหยวนเค่ออยู่ในเครื่องแบบทหารเต็มยศ เปราะเปื้อนฝุ่นดินจากการเดินทางไกล เขาริบรุดมาที่อุทยานขึ้นหอมโดยไม่วแม้แต่วจะกลับไปยังจนแม่ทัพก่อน

ด้านหลังเขามีบุรุษผู้หนึ่งในชุดทหารองอาจผึ่งผายดุจเดียวกันตามมา

* ผงคลายแน่น (เซียวเหยาส่วน) ยาตัวรับจีนชนิดหนึ่ง ช่วยบำรุงดับ ขจัดอากาศจุกเสียดแน่นภายในร่างกาย

** ยาน้ำเจ็ดสุข (ซีฝูอัน) ยาตัวรับจีนชนิดหนึ่ง สรรพคุณแก้อาการผิดปกติของระบบเลือด ด้วยยาประกอบด้วยสมุนไพรบำรุงร่างกายรวมเจ็ดชนิดจึงเป็นที่มาของชื่อ

*** ยาน้ำค่างหวาน (กันลู่อัน) เป็นยาตัวรับจีนชนิดหนึ่ง สรรพคุณแก้โรคในช่องคอ แน่นหน้าอก หายใจติดขัด และปัสสาวะเหลือง

ด้วย พอพวกเขาเดินเข้ามาใกล้ เหล่าองค์หญิงก็ส่งเสียงอุทานกันซึ่งแซะเป็นระลอก

ดูสิดู ท่านแม่ทัพเขียนหยวนช่างหล่อเหลามีเสน่ห์ รูปงามคมคาย เสียจริง เขามีคิ้วเข้มเรียวยาวเป็นระเบียบ จมูกโด่งเป็นสัน เขาสดใสมีชีวิตชีวา และมีรอยยิ้มที่อบอุ่น ผู้ชายเช่นนี้ไม่เหมือนคนเป็นแม่ทัพ กลับเหมือนขุนนางฝ่ายบุ๋นมากกว่า แต่บังเอิญว่าเขาก็คือแม่ทัพใหญ่ผู้เกรียงไกรที่ชนะศึกมานับครั้งไม่ถ้วนด้วย

บรรดาองค์หญิงรีบแห่แหนกันเข้าไปค้อมกายคำนับ ส่งเสียงคุยกระซิบกระซาบ

บางองค์สุภาพนุ่มนวล บางองค์อ่อนหวานน่ารัก บางองค์โฉมงามหยาดเอี่ยม บางองค์สง่างามเหนือใคร การได้อยู่ท่ามกลางหมู่มวลาสิจะมีให้เพลิดเพลินเจริญใจได้อย่างไรกัน

"ท่านแม่ทัพสหายดีหรือ" องค์หญิงเจ็ดถามเสียงนุ่ม

พวกเขา...เคยพบกัน? เขาขมวดคิ้วคิดอยู่ครู่ใหญ่ ถึงนึกขึ้นได้ว่าสองปีก่อน พวกเขาเคยพบหน้ากันผ่านๆ ที่หอสมุดหลวง

"องค์หญิงเจ็ด" เขียนหยวนเค่อกัมศีรษะน้อยๆ เป็นเชิงทักทาย

เขาส่งรอยยิ้มประดุจสายลมในฤดูใบไม้ผลิพัดผ่านให้ เหล่าบุปผางามพากันยิ้มเอียงอาย

"ได้ยินว่าครั้งนั้นชะงักพวกคนเถื่อนมาได้ ท่านแม่ทัพเขียนหยวนต้องฝ่าอันตรายไปช่วยแม่ทัพประจำกรชายแดนที่ถูกจับเป็นตัวประกันกลับมาด้วยตนเอง" องค์หญิงเก้าเบียดกระเซะองค์หญิงเจ็ดออกไปเพื่อแทรกตัวเข้าไปตรงกลาง

"ใช่" เขาถอยหลังเล็กน้อยอย่างยากจะรับมือคนงามซึ่งรุ่มหทัยยื่นไม้ตรี
ให้ได้

"เสด็จพ่อตรัสว่าวีรบุรุษเป็นสิ่งที่บ่มเพาะมาแต่เยาว์วัย ต้าเจามีแม่ทัพ
เขียนหยวน จักต้องรักษาแผ่นดินไปได้ชั่วกาลนาน" องค์หญิงสืบเอ่ย

"ขอบพระทัยองค์จักรพรรดิที่ตรัสชมเชย"

เขาประสานมือค้ำับ สายตาขำเลียงเห็นสตรีในชุดองค์หญิงนางหนึ่ง
ก้มหน้าก้มตาอ่านตำราของตนไปโดยไม่แยแสการมาปรากฏตัวของเขา
แม่ทัพหนุ่มเล็กคิ้ว ดวงตาเป็นประกายวูบหนึ่งด้วยความสนอกสนใจ

หากแลมองจากตรงจุดที่เขายืนอยู่ จะเห็นเพียงดวงหน้าด้านข้างของ
นาง แม้จะเป็นเช่นนี้ ยิ่งคงสามารถบอกได้ว่านางเป็นสตรีที่งามเลิศผู้หนึ่ง
คิ้วโก่งตั้งคั่นศร ริมฝีปากแต้มชาดแดงเรื่อ ดวงมสง่าเฉิดฉินอย่างบอกไม่ถูก
แววตาจดจ่อของนางพลอยทำให้เขารู้สึกสนใจตำราในมือของนางเล่มนั้นไป
ด้วย

นางกำนัลข้างกายเอนหน้าเข้าไปเอ่ยอันใดที่ข้างหูนางก็ไม่รู้ เห็นเพียง
นางสิ้นศรัทธาเล็กน้อย พलगพลิกหนังสืออ่านต่อไป ฝ่ายนางกำนัลผู้นั้นกลับ
ไม่ถอยกลับไปด้านข้างแต่โดยดีด้วยความเคารพยำเกรงเยี่ยงนางกำนัลทั่วไป
หน้าซำยังกระทืบเท้าอย่างดีอแพ่ง เหมือนยังอยากจะได้แย้งอะไรอยู่

น่าสนใจ! ในฝ่ายในยังมีบุคคลพิเศษเช่นนี้อยู่ด้วย เขาเข้า ๆ ออก ๆ
ฝ่ายในหลายครั้งหลายครา แต่หาได้สังเกตเห็นไม่

"แม่ทัพเขียนหยวน ท่านมองสิ่งใดอยู่" องค์หญิงเก้ายับเข้ามาใกล้
แล้วยื่นมือวางบนท่อนแขนของเขียนหยวนเค่อ

"ไม่มีอะไร"

องค์หญิงเจ็ดก็จับแขนเสื้อเขาบ้างอย่างไม่ยอมน้อยหน้า "ท่านแม่ทัพ
ไยไม่เล่าเรื่องในสนามรบให้ฟังบ้าง พวกเราสนใจกันมาก"

เขียนหยวนเค่อถูกห้อมล้อมด้วยสาวงามทั้งกลุ่มจนปลีกตัวไม่ได้ ทว่า
องค์รัชดานหลังยังคงทำหน้าที่เรียบเฉย ไม่บ่งบอกอารมณ์ใด ๆ รวากับว่า
มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

ฉับพลันนั่นเอง เงินเอ๋อวิ่งถล่มมาตรงหน้าเขา พร้อมกับร้องไว้วาย
ไม่หยุด "ระวัง ฐูเจียวของข้าหลุดออกมา องค์หญิงทั้งหลายอย่าให้ถูกมัน
กัดเข้านะเพคะ"

ฐูเจียว?! เหล่าองค์หญิงได้ยินสองคำนี้เข้าก็หน้าถอดสี พวกมันจะถอย
ไปหลายก้าว

นางกำนัลน้อยยังคงก้มหน้าหาลูกฐูเจียวของนางจนทั่วอยู่ข้างหน้า
เขียนหยวนเค่อต่อไป

"เหตุใดที่นี้ถึงมีฐูได้" องค์หญิงแก้ตัวว่าอย่างจุนเจียว

"มันเป็น...มันเป็นตัวที่องค์หญิงของบ่าวจะเอาไปทำยาเพคะ กว่าจะหา
ได้ไม่ใช่ง่าย ๆ เลย คราวนี้..." สายตาของเงินเอ๋อฉายแววเจ้าเล่ห์ ขณะ
เงยหน้าเหลือบมองแม่ทัพเขียนหยวนแวนหนึ่ง

เขาสบตานางแล้วผลอยยิ้มออกมา นางขยิบตาให้ พลังยิ้มด้วยสีหน้า
ฉลาดแกมโกง

"นางคนนี่ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ ผู้ใดใช้ให้เจ้านางูมาที่นี้ หากมีคนได้รับ
บาดเจ็บ เจ้าจะรับผิดชอบไหวไหม" องค์หญิงเจ็ดเงื้อมือตั้งท่าจะฟาดลง
ไปบนหน้าเงินเอ๋อ เขียนหยวนเค่อจับไว้ได้ก่อนจึงช่วยนางได้ทันเวลา

"มันเป็นตัวที่หมอยาหญิงเพิ่งส่งมาให้เพคะ บ่าวรีบร้อนออกมากับ

องค์หญิง ใจบ่าวนึกว่าลูกงูเขียวเขื่องดี นำติดตัวมาด้วยคงไม่เป็นพิษเป็นภัย ใครจะทราบว่..." นางเบ้หน้าเหยเก "องค์หญิงผู้ดงามแสนอ่อนโยนทั้งหลาย ถือว่าเห็นแก่หน้าแม่ทัพเซียนหยวน ไวชีวิตบ่าวสักครั้งเถิดเพคะ บ่าวไม่กล้า ทำอีกแล้ว..."

"องค์หญิงทุกท่าน ได้โปรดวางใจ เซียนหยวนเค่อจะไม่ปล่อยให้งูเขียว ทำร้ายทุกท่านได้"

ขณะที่กล่าวไป เขาก็มองไปทางเฉาหลี่ซึ่งกำลังอ่านหนังสืออย่าง ตั้งอกตั้งใจ รวากับไม่รับรู้ว่ารอบตัวเกิดเรื่องใดขึ้น และยังไม้ตระหนักเลย ว่านางกำนัลประจำตัวออกมาก่อเรื่องขึ้นแล้ว

เซียนหยวนเค่อย่อกายลงค้นหาลูกงูเขียวกับนางกำนัลน้อย

ระหว่างที่กำลังหาอยู่ จู่ๆ ก็มีเสียงกระซิบดังขึ้นที่ข้างหูเขา "แม่ทัพ เซียนหยวน องค์หญิงทั้งหมดในวังนี้ไม่มีองค์ใดเทียบองค์หญิงของข้าได้ นาง ทั้งรูปงามและฉลาดเฉลียว อ่านหนังสือมากก็มาก ไม่ใช่พวกปัญญาทึบ เด็ดขาด..."

ความหมายคือ องค์หญิงองค์อื่นล้วนเป็นพวกปัญญาทึบ? เซียนหยวนเค่อยิ้มออกมาอีกครั้ง นางกำนัลผู้นี้ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ให้ดีๆ เกรงว่าเจ้านายต้องเจอเรื่องยุ่งยากไม่น้อย

"องค์หญิงของข้าจิตใจดงาม มีความสามารถรอบตัว ขอช่วยเหลื่อ ผู่อื่นที่สุด นางช่วยชีวิตคนไว้ได้มากมายเลยนะเจ้าคะ เงินเออร์รี่ไม่ ได้ หลอกหลวงท่าน ถ้าท่านแม่ทัพไม่เชื่อ ลองไปสอบถามดูได้ องค์หญิงของข้า คือ..." นางตั้งหน้าตั้งต่านำเสนองค์หญิงของตัวเองอย่างสุดกำลัง

ทว่านางยังไม้ได้เอ่ยคำว่าองค์หญิงจึงหลือออกมา จักรพรรดิกับ

พระสนมลีเพยก็เสด็จมาถึงก่อนเสียแล้ว

หลังจากขันทีดูแลงานเลี้ยงขานเสียงดัง "จักรพรรดิ พระสนมเสด็จ" แล้ว องค์ชาย องค์หญิง และเหล่าขุนนางพากันเข้านั่งประจำที่ จุดที่เขียนหยวนเค่อ นั่งอยู่ห่างจากเงาหลี่พอควร อีกทั้งนางถูกจัดให้นั่งอยู่ปลายแถวที่นั่งองค์หญิงอีก จึงโดนองค์หญิงที่สวยสดงดงามหลายองค์บังเอาไว้ จนเขามองไม่เห็นตัวนางเลย

เขาซึ่งรู้สึกสนใจองค์หญิงที่รูปงามและฉลาดเฉลียว ไม่ใช่พวกปัญญาที่ปัญญาขึ้นแล้ว พอมองไม่เห็นนาง พานให้นึกเสียดายอยู่ในใจเล็กน้อย

บทสวดดีที่ยาว และการสรรเสริญเยินยอเกินจริง ทุกถ้อยคำล้วนเชิดชูคุณงามความดีของจักรพรรดิ คำพูดเอาอกเอาใจของเหล่าขุนนาง ฝ่ายบุ๋นทำให้จักรพรรดิสำราญพระทัยเป็นที่ยิ่ง เงาหลี่ถอนหายใจเบาๆ งานเลี้ยงประเภทนี้ช่างน่าเบื่อหน่ายเสียจริงๆ!

ไม่ใช่ยากกว่าคำยกย่องสวดดีจะจบลงได้ จักรพรรดิกับพระสนมลีเพยยกจอก เป็นสัญญาณให้งานเลี้ยงเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ นางรำขึ้นเวที ร่ายระบำชุดอยู่เย็นเป็นสุขเพลงแล้วเพลงเล่า ทุกคนหน้าขึ้นตาบาน บรรยากาศครึกครื้น มีเพียงเงาหลี่ผู้เดียวที่ขมวดคิ้วมุ่น

ไม่ใช่ยากกว่าจะสงบชองยามไม่เป็นที่สังเกตได้ เงาหลี่ให้เงินเออร์ไปทูลพระสนมเหยียนเพยที่ปกตินับว่ายังเอาใจใส่ตนเองอยู่บ้างว่านางดื่มจนเริ่มมีนๆ ต้องการจะไปเดินเล่นในสวน

ครั้นพระสนมเหยียนเพยรับคำ เงาหลี่ก็พาเงินเออร์หลบออกจากงานเลี้ยง แต่ก็ไม่กล้าเดินไปไกลนัก เพราะเกรงพระบิดาจะเรียกหาคะทันหัน ทั้งๆ ที่รู้ว่าโอกาสมีไม่มาก นางยังคงระมัดระวังตัวแจ ไม่ให้เป็นที่ครหา

ของผู้คน

เฉาหลี่เข้าไปนั่งพักในศาลาหลังหนึ่งซึ่งพบในบริเวณใกล้ๆ นางอด
ถอนหายใจไม่ได้ เมื่อทอดสายตามองดูภาพลวงตาความสนุกสนานรื่นเริง
ในงาน

"เป็นอะไรไปเพคะองค์หญิง ไม่สบายใจหรือเปล่า" เงินเอ๋อร์ถามอยู่
ข้างๆ

"เงินเอ๋อร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าฤดูใบไม้ผลิปีนี้ น้ำล้นตลิ่งไหลเข้าท่วมที่นา
แถบฉินไหวไปหลายสิบหมื่นฉิง* แล้ว"

"บ่าวได้ข่าวแล้ว"

"ราษฎรไร้ที่อยู่ น้ำพัดบ้านพังเสียหาย ต้องพลัดที่นาคาที่อยู่ แต่ที่
น่ากลัวที่สุดคือเกิดโรคระบาดไปทั่วทุกหนแห่ง ถึงตอนนี้มีคนล้มตายไปแล้ว
หลายหมื่นชีวิต"

นี่เป็นข่าวที่แพทย์หลวงหวังนำกลับมาจากเขตฉินไหว เขาบอกว่าที่นั่น
ขาดทั้งอาหารและยารักษาโรค ชีวิตคนไร้ค่าเสียยิ่งกว่ามดตัวหนึ่ง

"ก็เปิดถังฉางส่งข้าวไปช่วยแล้วมิใช่หรือเพคะ"

"ในถังฉางนั้นยังเหลือข้าวสักเท่าไรกัน แล้วข้าวพวกนั้นมีแค่นั้นที่ยัง
ไม่เน่าเสียและใช้การได้ ซินกินเข้าไป จะเป็นการช่วยชีวิตหรือเอาชีวิตกัน
แน่ ขุนนางจ้อฉงโกงกินพวกนั้นไม่รับรู้ความทุกข์ของราษฎร แต่ละคน
ปั้นหน้ายิ้มแย้ม มาแซ่ซ้องคุณความดี ประจบสอพลอจักรพรรดิอยู่ที่นี้..."

เฉาหลี่ทอดถอนใจ

* ฉิง หน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 ฉิง = 100 ไร่จีน (หมู่)

"เรื่องนี้จักรพรรดิทรงทราบไหมพะคะ"

นางสายหน้า ต่อให้เสด็จพ่อทรงทราบ เกรงว่ามีใจแต่ไร้กำลังกระมัง
"เงินเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่างานเลี้ยงวันนี้ใช้เงินของกรมวังไปเท่าไร"

"ไม่ทราบพะคะ"

"บวกกับพลูที่อีกประเดี๋ยวกำลังจะจุด รวมแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่น
สามพันตำลึง เงินจำนวนนี้ ถ้าเปลี่ยนเป็นยาส่งไปที่ฉินไหว จะช่วยชีวิต
คนได้มากตั้งเท่าไร แต่กลับเอามาต้มกินล้างผลาญหมดภายในคืนเดียว"
นางเอนหลังฟังเสาเย็นเฉียบ ช่วยให้ใจสงบขึ้นหลายส่วน

"เรื่องนี้เกินกำลังของเราแล้ว องค์หญิงก็อย่าทรงคิดมากไปเลย"

ใช้สินะ เกินกำลัง ฉินไหวไกลถึงเพียงนั้น นางไปไม่ถึง คงได้แต่
คิดนึกภาพเอาเอง

"องค์หญิง มาคิดเรื่องแม่ทัพเขียนหยวนกันเถิดพะคะ บ่าวเห็นเขา
แล้ว ท่านแม่ทัพเป็นเหมือนที่เขาเล่าลือกันเลย หล่อเหลาไม่มีผู้ใดเทียบได้
องค์หญิง...น่าจะลองไหว้วานพระสนมเหียนเพยดู ขอให้นางช่วยทูลต่อหน้า
เบื้องพระพักตร์ให้จับคู่องค์หญิงกับท่านแม่ทัพ"

"ข้าพุดไปแล้วมิใช่หรือว่าอย่าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

"ทำไม่ถึงเอ่ยไม่ได้เล่า องค์หญิงมีขันชะครบที่จะอภิเษกสมรสได้แล้ว
นะพะคะ อีกอย่างหนึ่งไม่ว่าจะเรื่องนิสัยใจคอ ความรู้ความสามารถ หรือ
ความคิดความอ่านก็ทรงเหนือกว่าองค์หญิงองค์อื่น ๆ มีก็แต่เพียงแค่แผลเป็น
เท่านั้น หากท่านแม่ทัพมีหวัคิต จะอย่างไรก็ต้องเลือกองค์หญิง

ไม่รู้ละ องค์หญิงไม่ยอมเอ่ยปาก เงินเออร์จะออกหน้าให้เอง พระสนม
เหียนเพยทรงได้รับความเมตตาจากพระนางต่อเพยอยู่ ส่วนอาการประชวร

ของพระสมณเจียงเพย แพทย์หลวงรักษาไม่หาย ก็ได้องค์หญิงหาหยูกหายา มาให้ถึงได้รอดชีวิตมา แล้วองค์ชายสิบห้าตกม้าเกือบต้องขาเป๋ องค์หญิง ก็เป็นคนรักษาให้จนหายดี แต่บุญคุณพวกนี้ พวกนางก็สมควรจะช่วยพูด ให้องค์หญิง"

"เงินเออร์เด็กโง่ แม่ทัพเขียนหยวนไม่ใช่คนที่จะแต่งงานด้วยได้หรอก" นางสายหน้าถอนใจ ขณะมองสาวไขหัวดีที่ใจคิดแต่จะทำเพื่อเจ้านาย

"เหตุใดถึงแต่งงานไม่ได้ คนดี ๆ ออกป่านนั้น" นางเห็นแค่แวบเดียว หัวใจยังเต้นตึกตักไม่หยุดจนถึงเดี๋ยวนี้ หากองค์หญิงได้แต่งงานกับท่านแม่ทัพ ก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่านี้อีกแล้ว

"คำพูดต่อจากนี้ ข้าจะเอ่ยแค่ครั้งเดียว พอฟังจบแล้วก็รีบลืมเสีย ฐู หรือไม่" เจาหลี่ดิงตัวนางเข้ามาส่ำบ่าอย่างจริงจัง

"ป่าวทราบเพคะ" เงินเออร์เห็นท่าทางจริงจังขององค์หญิงแล้วก็ทำ สีหน้าขึงขังขึ้นมา

เจาหลี่ลดสู่มเสียงลงเอ่ยกระซิบ "ตอนนี้ราชสำนักมีเสาหลักสองต้น หนึ่งคืออัครเสนาบดีเสินจื่อชิง อีกหนึ่งคือแม่ทัพเขียนหยวนเค่อ อัครเสนาบดี มีพรรคพวกแขนขามากมาย กับลูกศิษย์ลูกหาทั่วหล้า ส่วนแม่ทัพเป็น ข้าราชการประชาชน เหล่าผู้มีอุดมการณ์ยกให้เขาเป็นผู้นำ

ลองคิดดู หากว่าสถานการณ์ทางการเมืองเกิดการพลิกผัน จะกลายเป็นอย่างไร อัครเสนาบดีกับแม่ทัพร่วมมือกัน หนุนหลังให้เนี่ยนจาง โอรสของพระสมณลี่เพยขึ้นเป็นจักรพรรดิ และยึดอำนาจในราชสำนักไว้เนมือ แม้จะเป็นแผ่นดินต่ำเฉา แต่แท้จริงแล้วเป็นแผ่นดินของตระกูลเสินต่างหาก ถ้าไม่เช่นนั้น อัครเสนาบดีกับแม่ทัพก็คานอำนาจกัน ไฟสงครามลูกกลม

ทุกหย่อมหญ้า ประชาชนยากจนข้นแค้น

ไม่ว่าอนาคตจะเปลี่ยนแปลงกลายเป็นแบบไหน เขียนหยวนเค่อก็ต้องเป็นอริกับเสด็จพ่อ ถึงเวลานั้นองค์หญิงที่ถูกขนาบอยู่ตรงกลางจะวางตัวได้ง่ายนักหรือไร ฉะนั้นจึงแต่งงานกับแม่ทัพเขียนหยวนไม่ได้"

"ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ไปได้ องค์หญิงทรงกังวลพระทัยมากไปหรือเปล่า เพคะ" เจินเอ๋อร์ถามด้วยความร้อนรน

"ข้าเองก็หวังให้ตัวเองกังวลใจมากไปจริงๆ...จำไฉนนะ คำพูดเหล่านี้จะแพร่พรายออกไปไม่ได้แม้แต่คำเดียว เพราะทันทีที่หลุดลอดออกไปก็เท่ากับว่ามีใจคิดร้ายต่อประเทศชาติ ถ้าหวังดีกับข้าจริงๆ ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ห้ามพูดมากอีก"

"ถ้าอย่างนั้นองค์หญิงเอาคำพูดพวกนี้ไปทูลจักรพรรดิ ให้ทรงระมัดระวังท่านอัครเสนาบดีกับท่านแม่ทัพเขียนหยวนดีไหมเพคะ"

เฉาหลี่ยิ้มขึ้น บัดนั้นนอกจากพระสนมสี่เพียและอัครเสนาบดีแล้วเสด็จพ่อยังยอมรับฟังผู้ใดอีก

"จำเสียวจึงจื่อได้หรือไม่"

"จำได้เพคะ เขาถวายงานอยู่ที่ตำหนักหย่งเหอ พักก่อนทำความผิดเลยถูกโอบยจนตาย"

"รู้หรือไม่ว่าเขาทำผิดอะไร"

"ไม่ทราบเพคะ"

"เขาแอบซุบซิบนินทาเรื่องเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องใดเพคะ"

"น้องชายของพระสนมสี่เพียจุดคร่าสาวชาวบ้านมาประทุษร้ายจนตาย"

แล้วหญิงคนนั้นมีไข่มุกสาวของครอบครัวสามัญชนเสียด้วย แต่เป็นธิดาของท่านราชครูเชียงใหม่แห่งเมืองหลวง พอเรื่องนี้แดงขึ้น ราชครูเชียงใหม่เข้าเฝ้ากราบทูลฟ้องร้อง นึกไม่ถึงว่าจักรพรรดิไม่ตรัสอะไรเลย ก็ทรงมอบหมายคดีนี้ให้อัครเสนาบดีเสด็จไปไต่สวน ลองคิดดู บิดาจะสอบสวนบุตรตัวเองอย่างไร

"ก็ต้องให้เรื่องมันแล้ว ๆ กันไปเป็นธรรมดาปะสิเพคะ" เงินเออร์กล่าวเสริม

"ถ้าให้มันแล้ว ๆ กันไปได้ก็คงจะดี แต่เรื่องนี้ทำให้ราชครูเชียงใหม่ อัครเสนาบดี จึงถูกตัดสินว่าใส่ร้ายปรักปรำผู้อื่น เขาทำใจรับไม่ได้จึงผูกคอตายในคุก คนในตระกูลเชียงใหม่ทั้งนายและบ่าวเจ็ดสิบกว่าชีวิต บ้างถูกเนรเทศไปชายแดน บ้างเกณฑ์ไปเป็นทหาร หนีไม่รอดสักราย ตอนนั้นเสียใจจึงจ้อแอบซุบซิบนินทาเรื่องนี้กับคนอื่น โชคร้ายพระสนมลีเพยมาได้ยินเองกับหูจูดจบ..." นางเว็นจิงหะพุด ขยับเข้าไปใกล้เงินเออร์แล้วพูดขู่ขวัญ "เจ้าก็รู้แล้วนี่"

"ชะ...เช่นนั้นองค์หญิงยังจะตรัส..." นางกระทืบเท้าเรา ๆ อย่างเดือดเนื้อร้อนใจ พร้อมทั้งยกมือปิดปากองค์หญิงไว้ ก่อนจะหันรีหันขวางมองไปรอบ ๆ

เงาหลี้ยิ้มขณะผลัดมือนางออก "รู้แล้วสินะว่าเรื่องมันร้ายแรง"

"ทราบแล้วเพคะ"

"แล้วยังจะไหว้วานผู้อื่นให้ไปเอ่ยเรื่องการแต่งงานของข้าอีกหรือไม่"

นางแก้งถามหลอกล่อ

"ไม่แล้ว ไม่แล้วเพคะ เงินเออร์ไม่กล้าทำเองโดยพลการอีกแล้ว"

เงินเออร์ยกหน้านั่งขึ้นสาบานต่อองค์หญิง

"องค์หญิงคิดอ่านได้ลึกซึ้งนัก"

พลันแว่วเสียงบุรุษแปลกหูดังขึ้น บ่าวรับใช้ตื่นตระหนก รีบเอาตัว
บังอยู่เบื้องหน้านายสาว

ชายชุดดำผู้หนึ่งเดินออกมาจากมุ่มมืดสลัว เขามีปลายคางปักบิน
จุกโด่งคมสันราวกับแกะสลักด้วยช่างฝีมือดี ริมฝีปากบาง แววตาลุ่มลึก
ทรงอำนาจ ดวงตาได้คิ้วยาวพาดเฉียงแผ่ประกายคมกริบ ท่าทางฝั่งผาย
น่าเกรงขามประหนึ่งเทพแห่งสวรรค์

พอเขาปรากฏตัวออกมาก็จับจ้องประสานสายตากับเงาหลิซึ่งมีย้ม
อยู่น้อยๆ เขาไม่เหมือนคนทั่วไป เพราะแต่ก่อนร้อนอะไร ผู้ที่เห็นนางเป็น
ครั้งแรกจะมองเขม็งที่แผลเป็นบนหน้า ทาไข่ที่ดวงตา

เขาเพิ่งพินิจนางอย่างไม่ละสายตา นัยน์ตาสุกุมคุ่นนั้นของนางให้
ความรู้สึกสงบนิ่ง แค่สตรีเรือนร่างเล็กๆ นางหนึ่งกลับคล้ายจะแผ่อำนาจ
มหาศาลออกมาได้ นางเปรียบประดุจกล้วยไม้ป่าหายากที่ส่งกลิ่นหอม
ตลบอบอวลอยู่เดี่ยวโดดกลางหุบเขาเว้งว่าง

เงาหลิสบตาเขาโดยไม่เอ่ยวาจา

นางไม่กลัวเขา?

ช่างเป็นสตรีที่พิเศษนัก เขาเป็นคนหน้าตาเคร่งขรึมดูดัน คนที่ไม่กลัว
มีน้อยยิ่งกว่าน้อย แล้วผู้หญิงที่ไม่กลัวเขายิ่งหาได้ยากขึ้นไปอีก มุมปาก
เขายกขึ้นน้อยๆ ด้วยความชื่นชมอย่างไม่รู้ตัว

เงาหลิสะดุ้งวาบในใจ คำพูดเมื่อสักครู่นี้เขาต้องได้ยินหมดสิ้นแล้ว
อย่างแน่แท้ เป็นความเลินเล่อของนางเองที่นึกว่าทุกคนกำลังวุ่นวายอยู่ใน
อุทยานขึ้นหอม นึกว่าเสียงปีเสียงขลุ่ยอีกที่กตองกลบเสียงตนเองได้ จึง
ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าต่อให้เสียงเบาสักแค่ไหน ผู้ที่มีวรยุทธ์สูงส่งยังคง

ไต้ยีนอยู่ดี

นางรู้สิกร้อนวูบวาบในหัว แต่ยั้งฝืนทำใจเย็น "ท่านคือ..."

"ข้าคือองค์รักษ์ประจำตัวท่านแม่ทัพเซียนหยวน ได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้ติดตามท่านแม่ทัพมาเข้าเฝ้าในวัง" สายตาคมวาวตริ้งนึ่งอยู่ที่นาง

"ในเมื่อเข้าวังมาเพื่อเข้าเฝ้า แล้วท่านมาทำอันใดที่ตรงนี้ ทำไม่ถึงไม่อยู่ในงาน" คนผู้นี้ทำทีอาจหาญเหลือเกิน เงินเอ๋อร์กั้วจวนแข่งขาอ่อนแรง ทว่ายังคงยึดอิกไว้ไม่ยอมให้อีกฝ่ายรังแกองค์หญิงได้

เขาไม่ตอบนาง แต่เอ่ยวาจาโดยตรงต่อองค์หญิง...

"องค์หญิงทราบหรือไม่ว่าฎีกาที่นายอำเภอส่งเข้ามาถูกยับยั้งไว้หมดที่ฉินไทวามีผู้ตรวจการสองคน กับเจ้าเมืองอีกสามคนต้องเห็น่อยจนขาดใจตายไปแล้ว ไม่มีข้าวสารอาหารแห้ง ราษฎรอดตายไปเกือบครึ่ง"

"ฎีกาถูกอัครเสนาบดีเสี้ยนยับยั้งไว้หมดรี"

คิ้วเข้มหนามของเขาเหยียดเป็นเส้นตรง "ใช่"

"คิดหาหนทางอื่นไม่ได้แล้วหรือ"

"ได้ ผู้ตรวจการคนใหม่กำลังเตรียมขอหยิบยืมข้าวสารจากเมืองใกล้เคียง แต่สมุนไพร่ซุกแรกที่ส่งไปตามใบสั่งยาของหมอท้องฉินไม่อาจรักษาโรคระบาดได้เลย จำนวนคนตายยังคงเพิ่มขึ้นทุกวัน"

เงาหลย่นหัวคิ้วแน่น พอไต้ยีนเรื่องเหล่านี้กับหู นางก็รู้สึกปวดร้าวเศร้าใจ

"ท่านพอจะทราบหรือไม่ว่าผู้ประสภภัยมีอาการอย่างไร"

"คนที่ติดโรคแรกเริ่มจะเห็งื่ออกไม่หยุด ง่วงเหงาหาวนอน ตามมาด้วยอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว ปวดหัวเมื่อยหลัง สุดท้ายจะอาเจียน

เมื่ออาหาร ท้องบวม แล้วก็เสียชีวิต"

นางครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนเอ่ยขึ้น "เท่าที่ท่านกล่าวมายังไม่ละเอียดมากนัก อีกสักครู่ข้าจะกลับไปถามไถ่แพทย์หลวงหวัง เขาเคยรักษาผู้ติดเชื้อระบบด้วยตัวเองมาก่อน จึงรู้การเดินของชีพจรและสีหน้าอาการ เช่นนี้ดีหรือไม่ วันพรุ่งยามู่* ข้าจะให้เงินเออร์น่าไปส่งยาไปมอบให้ท่านที่ประตูไท่เหอ"

"ขอบพระทัยองค์หญิง" แวดตาดบุรุษหนุ่มมีประกายชื่นชมผ่านวูบเข้ามา เขาพยักหน้าและเอ่ยขึ้น "ฟังจากน้ำเสียงขององค์หญิงแล้ว ท่านมีความรู้ด้านการแพทย์?"

"แค่เล็กน้อยเท่านั้น"

"ข้าน้อยขอขอบพระทัยองค์หญิงแทนราษฎรจีนไหว"

เฉาหลี่สิ้นศรัทธา "พลกนิกรตำแหน่งน่าจะเป็นฝ่ายยินดีที่มีขุนนางเป็นปากเป็นเสียงให้พวกเขาเช่นนี้มากกว่า"

เขาประสานมือค้ำันบ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลิ้งหายไปในความมืด พอคณผู้นั้นจากไป เงินเออร์ก็เริ่มกังวลใจ "องค์หญิง เขาได้ยินคำพูดเมื่อครู่นี้ไปแล้ว ถ้าเกิดเขาคิดประสงคร้ายจะทำอย่างไรดี"

"หากเขาคิดประสงคร้าย โยต้องปรากฏตัวออกมา"

"จิตคิดปองร้ายผู้อื่นไม่พึงมี ใจคิดระวางผู้อื่นไม่พึงขาดนะเพคะ องค์หญิงยังจะให้ไปพบเขาวันพรุ่งอีก..."

"ตอนนี้รู้ว่าใจคิดระวางผู้อื่นไม่พึงขาดแล้ววี นั้นใครกันที่ใจกล้าเข้าไป ล้อมหน้าล้อมหลังท่านแม่ทัพเซียนหยวนกับผู้อื่นด้วย" มิใช่ว่านางไม่รู้ แค่

* ยามู่ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

ไม่อยากมีส่วนร่วมด้วยเท่านั้นเอง

เงินเออร์กระหีบเท้าไม่ยอม "ป่าวกลัวแทบตายอยู่แล้ว องค์กรหญิงยังทรงล้อเล่นอีก!"

"ไม่เป็นไร คนทั่วไปไม่ได้ยินเสียงข้าหรือก ที่ท่านผู้นั้นได้ยินจะต้องเป็นเพราะมีวรยุทธ์ลึกลับเป็นแน่ ในเมื่อเขาได้ยินคำสนทนาของเรา ก็ย่อมต้องได้ยินว่ารอบด้านมีคนอื่นหรือไม่ การที่เขายอมปรากฏตัวก็แสดงว่าพวกเราปลอดภัยไร้กังวลได้" นางเอ๋ยปลอบซ้ำรับใช้

"เป็นเช่นนั้นหรือเพคะ"

"ใช่ เลิกวิตกได้แล้ว"

เฉาหลิมองไปยังทิศทางที่อีกฝ่ายเร็นกายหายไป ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดบุรุษที่เคร่งขรึมปานนั้นถึงได้ทำให้นางบังเกิดความรู้สึกกว้างใจได้อย่างยิ่ง นางเชื่อเขาจุดดั่งที่เชื่อตนเอง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)